

*I-au răpit căminul,
familia, libertatea.
Va reuși ea oare
să-și păstreze iubirea?*

Profesoara *de* balet *de la* Auschwitz

TRADUCERE DE IOANA PETRIDEAN

DANI ZRIHEN

CORINT
FICTION

CAPITOLUL 1

9 noiembrie 1938

Berlin

Zgomotul de geamuri sparte cu violență a făcut-o pe Eleonore să se trezească din somn speriată.

S-a ridicat în șezut pe întuneric, în timp ce urmele fantomatice ale unui vis frumos se deșirau cu repeziciune în aerul rece. Tremura. Ceva era în neregulă. Un hohot scurt de râs a plutit către ea de jos, din stradă, urmat de sunetul ascuțit al altor geamuri făcute țândări. Apoi s-au auzit pași repezi, ai unor oameni care alergau.

S-a dat jos din patul ei cu baldachin, și-a încălțat papucii uzați de fetru, s-a dus pe vârfuri până la fereastră și a dat perdeaua laoparte, uitându-se prin crăpăturile jaluzelei în întunericul de afară.

Chiar sub fereastra ei de la etajul întâi, delicat luminată de strălucirea gălbuie a unui felinar stradal stingher, se afla copertina decolorată, cu dungi albe și albastre, de deasupra intrării în atelierul de croitorie al familiei sale.

A cercetat strada, uitându-se în stânga și în dreapta, dar era prea întuneric pentru a vedea mare lucru. Zgomotul de geamuri sparte s-a auzit din nou, puțin mai departe de data

aceasta, dar suficient de aproape totuși pentru a o face să tresară. Hohote de râs, urmate de urale. Vocile păreau tinere, euforice. Scăpate de sub control. A făcut instinctiv un pas înapoi, îndepărtându-se de sticla rece, la adăpostul dormitorului ei întunecat.

— Eleonore?

A tresărit la auzul unei voci venind din spatele ei. S-a întors și a văzut-o pe mama ei stând în pragul ușii, înfășurată într-un capot gros, cu neliniștea întipărită pe chip.

Un sentiment familiar de confort a cuprins-o deodată pe Eleonore, domolindu-i bătăile sălbatice ale inimii.

Anna Kantor era o femeie frumoasă. Cu pomeți bine definiți și un păr perfect coafat chiar și acum, când se apropia de patruzeci de ani, sfida greutățile la care o supusese viața. Anna era foarte multe lucruri; văduvă, femeie de afaceri, artistă cu acul și ața, ai cărei clienți veneau din toate colțurile țării pentru un produs de îmbrăcăminte al mărcii Kantor. Pentru Eleonore, ea era pur și simplu mama.

— Mamă, ce se întâmplă?

— Nu sunt sigură, iubirea mea. Un fel de agitație pe străzi.

A intrat fără zgomot în cameră și a închis ușa în urma ei.

— Vom aștepta aici împreună, a zis mama ei pe un ton blând, însă tremurul din voce o trăda. Ți-ai amintit să încui ușa aseară, când te-ai dus la culcare?

— Da, mamă, a răspuns Eleonore, luând-o de mână și îndreptându-se împreună spre pat.

— Ce fată bună!

Degetele mamei tremurau ușor între degetele ei.

În timp ce Anna se așeza, Eleonore s-a dus din nou la fereastră. Și-a netezit cu palma părul lung, castaniu, jucându-se

absentă cu vârfurile cozii, un obicei pe care îl căpătase când crescuse suficient de mult încât să-și poată purta părul strâns în coadă. Peste tot de-a lungul străzii, ușile erau întredeschise, iar oamenii scoteau capetele să vadă ce se întâmplă, fără ca vreunul să îndrăznească să părăsească spațiul sigur al locuinței sale. Zgomotul ferestrelor sparte și al hohotelor de râs se îndepărta tot mai mult cu fiecare minut care trecea, până când s-a lăsat liniștea din nou pe strada lor pașnică.

— Cred că au plecat, mamă, a zis Eleonore, luând din nou mâna mamei în mâinile ei în timp ce se ridica de pe pat.

A luat un șal gros din dulap și l-a înfășurat în jurul umezilor Annei.

— Mă duc să arunc o privire jos, să văd ce s-a întâmplat.

— Bine. Fii atentă, draga mea!

Mama a aruncat o privire spre ceasul de la mâna ei.

— E aproape dimineață, a zis oftând. Mă duc să pregătesc un ceai – ceva care să ne liniștească.

Eleonore și-a înfășurat un halat în jurul trupului și și-a încălțat cizmele groase. Au ieșit din cameră împreună, Anna a luat-o la stânga și a intrat în bucătăria micuță de la etajul întâi, iar Eleonore a făcut dreapta și a coborât treptele care duceau la parter, zgomotul pașilor ei fiind atenuat de covorul gros. Și-a lăsat mâna să alunece pe peretele holului, cu gândurile în altă parte, în timp ce cu degetele atingea ramele auriate ale fotografiilor care spuneau povestea familiei ei.

Părinții ei în ziua nunții, zâmbindu-și unul altuia.

Bunicii ei, care nu mai trăiau, într-o postură sobră și formală, într-o fotografie decolorată, făcută cu mulți ani în urmă.

Eleonore la doi ani, pe genunchii mamei, cu tata stând în picioare în spatele lor, cu o mână pe umărul soției lui.

Franz Kantor fusese un visător, un bărbat inteligent, care iubise cu patimă literatura. Fiind cel mai mare și singurul băiat dintr-o familie care mai avea trei fete, povara de a duce mai departe afacerea căzuse direct pe umerii lui și-l obligase să obțină o diplomă în antreprenoriat, domeniu care nu-l pasionase niciodată așa cum o făcuse academia. În puținele amintiri pe care le avea despre el, Eleonore nu și-l putea închipui decât printre paginile prăfuite ale cărților. Ori de câte ori se gândea la el, mintea ei recrea mirosul specific al paginilor vechi de carte și atingerea vestelor lui de lână. Îi era un dor nebun de el.

Franz fusese răpit de lângă ele de un accident tragic, în care fusese implicată o căruță trasă de cai, pe vremea când Eleonore nu avea decât șase ani. Rămasă văduvă de tânără, Anna își crescuse fiica de una singură, jucând atât rolul de mamă, cât și pe acela de tată, în timp ce făcea față doliului. S-a descurcat de minune, preluând afacerea familiei răposatului ei soț și asigurându-și ei și iubitei Eleonore o viață confortabilă. Era cea mai bună prietenă și confidentă a fiicei sale, spunându-și una alteia absolut totul.

În timp ce parcurgea coridorul de la parter, Eleonore a aruncat o privire în cămăruța pe care o foloseau pe post de birou. În întuneric, totul părea la locul lui. Impozantul birou de lemn, închis la culoare, trona stoic și neatins, cu teancurile de hârtii ordonat așezate pe el, munca meticuloasă a mamei sale. Șiruri întregi de rafturi adăposteau cărți legate în coperti de piele, colecția impresionantă a tatălui ei, munca lui de-o viață, mândria și bucuria lui dinainte de a muri.

Tremurând, și-a strâns cordonul halatului și a pășit în camera mare, cu vitrină spre stradă, unde se afla atelierul mamei ei. Frigul a lovit-o dintr-odată – mușcător, neașteptat.

Cioburi de sticlă străluceau precum gheața pe podeaua de marmură neagră, adunate în mormane sub cadrul în care se înălțase până atunci mândră vitrina mare, de la podea până la tavan, pe care mâna mamei ei pictase cu eleganță:

Kantor & Co.

Manechinele altădată înfășurate cu grijă în bucăți de muselină și îmbrăcate în haine aflate în lucru zăceau acum pe podea, în poziții nefirești. Fațada elegantă a biroului de recepție fusese vandalizată, marmura fusese mângălită, iar cu vopsea neagră erau scrise litere pe care nu le putea distinge în lumina ștersă a dimineții.

Eleonore s-a clătinat ușor pe picioare, cu mâna la gură, în timp ce evalua dezastrul. Inima îi bubuia în piept, iar degetele îi tremurau de frică. În minte i se învârtteau cu repeziciune tot felul de întrebări.

Afară, pe stradă, a auzit cioburi zdrobite sub tălpile vecinilor care se aventurau afară din casele lor, la fel de precauți și de confuzi ca ea. A traversat încăperea până la locul în care se aflase intrarea, nevenindu-i să creadă. Încuietoarea grea pe care avusese grijă s-o închidă înainte de culcare zăcea inutilă pe podea, smulsă din balamale.

Pășind cu grijă în stradă, s-a alăturat unei mulțimi confuze.

— Eleonore!

O voce găfâită îi striga numele. A ridicat privirea și i-a văzut pe domnul și pe doamna Wagner, vecinii de vizavi, alergând către ea. Cei doi bătrâni erau ca niște nași pentru Eleonore. Petrecuse multe după-amieze fericite alături de ei în copilărie, în timp ce mama ei lupta cu noua povară de a gestiona afacerea. Chiar și acum, Eleonore lua adesea masa la ei acasă, iar bătrânii o iubeau foarte mult, deoarece nu avuseseră niciodată copii.

— Ești bine, draga mea? a întrebat doamna Wagner cu glas găuit, alergând către ea și luându-i ambele mâini în mâinile ei.

— D... da, s-a bâlbâit Eleonore, nesigură. Dar voi?

S-a uitat la prietena ei, care părea șocată, dar teafără.

— Da, draga mea. Casa noastră a rămas neatinsă. Cum e mama ta? Se simte bine, e sus?

Eleonore s-a întors în clipa în care s-a pomenit despre mama ei și tocmai se pregătea să răspundă, când ceva i-a atras privirea. Din stradă se vedeau și mai multe mângălituri făcute cu vopsea neagră pe zidul de cărămidă al clădirii, chiar lângă intrarea în atelierul familiei.

De data aceasta, scrisul era limpede ca lumina zilei, cu litere mari de tipar, urâte:

JIDAN

Cuvântul a izbit-o ca o lovitură.

Cinci litere. Negre, groase, clare.

A rămas cu privirea la ele, cu gâtul uscat, cu furia și rușinea răscolindu-i pieptul.

„Cine ar face asta? De ce?”

Fuseseră întotdeauna discrete, respectabile, bune. Asta era casa ei. Munca de o viață a mamei ei.

Jidan.